

2000 v Africe, 17 ve Francii

Na začátku letošního roku otřásla Evropou zpráva o teroristickém útoku v Paříži, při kterém zemřelo nejprve 12 redaktorů týdeníku Charlie Hebdo a později i 5 náhodných obětí v obchodě s košer potravinami. Ve stejnou dobu byla v médiích zpráva o útoku islamistické skupiny Boko Haram v Nigérii, během něhož zemřely dva tisíce lidí. Proč se na podporu obyvatel Nigérie nepořádaly žádné demonstrace, nekolovala internetem žádná hesla, ani se nezapalovaly svíčky? Proč se děl přesný opak po smrti 12 žurnalistů ve Francii?

Dle mého názoru jsme již poněkud obrnění proti špatným zprávám z Afriky. Přeci jen téměř každý den slyšíme o dalším masakru v afrických zemích, zatímco z evropského kontinentu takové zprávy neslycháme často. Navzdory předchozím podobným případům ve Francii (Toulouse) nikdo nic takového nečekal.

Také by se zde dal použít citát Stalina: „Smrt miliónů je statistika, smrt jednotlivce je tragédie.“ Počet 12 lidí si všichni jednoduše představíme, dva tisíce je spíše jako jednotka návštěvy sportovní akce, pod kterou si toho moc nevybavíme. Navíc se každý můžeme ztotožnit s oněmi 12 redaktory, kteří přišli jako obvykle do práce na každotýdenní poradu a rozhodně nečekali, že si přišli pro smrt. Nebo situace v košer obchodě. Jen si zkusme představit, že přijdeme do svého oblíbeného obchodu a najednou nás nějaký maniak vezme jako rukojmí, protože jde o obchod, který je veden/ určen příslušníkem/ům jiného náboženství, než je jeho.

Naproti tomu si málokdo představíme, že do naší vesnice se dorazí povstalecká skupina a protože jsme jim nepohodlní tak srovnají celou vesnici se zemí a chladnokrevně popraví veškeré obyvatele. Přece jen žijeme v civilizované a mírumilovné Evropě, kde podobné věci známe (naštěstí) jen z historických knih a filmů (Lidice, Ležáky).

Dalším faktorem, který podle mě určoval rozdílnou odezvu obou masakrů, je místo, kde se odehrály. Zatímco sever Nigérie navštívil málokdo, spousta lidí navštívila Paříž. Paříž, jež je dokonce nejnavštěvovanějším městem v Evropě, je nám (a myslím, že i světu) mnohem bližší. Kdo nezná Eiffelovku, kdo neslyšel o Louvru či katedrále Notre Dame? A částečně proto byla dle mého názoru taková odezva na teroristické útoky ve Francii. Dalším faktorem bylo samozřejmě i to, že se útok na Charlie Hebdo bere jako útok na svobodu slova, svobodu, která je v demokracii klíčová a zaslouženě patří mezi základní lidská práva. Upřímně řečeno mě velice příjemně překvapila reakce českého národa, jenž se příliš k mezinárodním problémům jednotně nevyjadřuje, a nyní předvedl krásnou, byť krátkodobou, jednotu (pokud pozapomeneme na pana Halíka).

Nemohu jinak než zmínit v této souvislosti také situaci ve světě ohledně konfliktu na východě Ukrajiny, kde se opakuje politika appeasementu, protože nikdo nechce válku, a tak jsme zastrašeni řinčením ruských zbraní. Raději obětujeme Ukrajinu než své pohodlí a bezpečí. Nejhorší je, že z historie již víme, že neustálé ústupky jsou slepou uličkou a přesto

ustupujeme a používáme jen symbolické sankce. Bohužel, téměř nemáme na výběr. Celá Evropa po rozpadu SSSR začala s odzbrojováním, v ČR se dokonce postupně zrušila povinná vojenská služba a málokterý stát NATO dodržoval smluvní 2% HDP na obranu. Jedním z důvodů, proč jsme v této situaci, jsou právě naše ochranné bubliny, které nám zabránily ve spatření hrozby a které nám nasadily po skončení studené války růžové brýle. Většina nás přehlížela zprávy o reformách ruské armády, a proto jsme u zkoušky, jak moc jsme ochotni bránit demokracii. Dlužno dodat, že u takové zkoušky nejsme poprvé, vzpomeňme na Rusko-gruzínský konflikt, kde se ukázalo, že pokud provedete útočné operace dostatečně rychle, svobodný svět s tím mnoho neudělá.

Jsem tedy toho názoru, že ze židlí nás zvedne jen to, když někdo útočí na naše základní svobody nebo se je snaží omezit nebo omezuje něco, co se nás přímo týká. Jinak bohužel setrváváme každý ve své komfortní zóně, kde nám jde hlavně o to, abychom někoho neurazili, abychom snad někoho nenaštvali a hlavně si mohli žít své životy v klidu a politicky korektně. Co nás přímo neohrožuje, nebo se nás nedotýká, to je nám v podstatě ukradené, kromě povodní (a sbírky pro rodiny padlých vojáků), kdy my Češi předvádíme téměř ukázkovou soudržnost a příkladnou laskavost vůči sobě navzájem.